

Posudek školitele

Mgr. Leoš Bednář: *Úvod do právní úpravy československých filmových koprodukcí v letech 1945 – 1970.*

Diplomová práce, Katedra filmových studií FF UK 2012, 94 s.

Leoš Bednář si zvolil téma, které je blízké jeho paralelní právní kvalifikaci. Vzhledem k tomu, že připojený soupis jen realizovaných koprodukcí čítá 45 položek, je zřejmé, že na půdě diplomové práce může dojít nanejvýš k nějakému vstupnímu ohmatání tématu, neboť co titul, to jedinečný příběh s vlastním produkčním rámcem i politickým pozadím. Rozsáhlé téma autor řešil jednak přehledovým uchopením a jednak redukcí na právní podmínky realizace.

Ono přehledové uchopení má dvojí podobu – jednak autor ve vstupních částech provádí hierarchizovanou typologii právních dokumentů, které na různých úrovních a s různou mírou konkrétnosti (resp. obecnosti) upravují bilaterální vztahy ČSSR s jinými zeměmi od mezivládních dohod až po dohody uzavřené mezi dvěma či více filmovými studii. Jaký objem dokumentů tyto dohody představují, dávají v přílohách vytušit soupisy více než padesáti ministerských vyhlášek o spolupráci s jinými zeměmi a více než dvaceti bilaterálních koprodukčních dohod uzavřených ČSF v šedesátých letech. Druhé podoby nabývá přehledovost práce chronologickým historickým výkladem jen mírně zčeřeným samostatně vydělenou kapitolou o koprodukcích sjednávaných, leč nerealizovaných a případovými studii.

Není vůbec pochyb o tom, že autor podal úctyhodný heuristický výkon. Prošel barrandovský archiv, archiv Ministerstva zahraničních věcí, v Národním archivu fondy Ministerstva informací, Ministerstva kultury, Ministerstva školství a kultury, ÚV KSČ, bádá i v Národním filmovém archivu i v archivu České televize. Dodejme, že řada fondů je dosud nezpracovaná, což zrod této práce neobyčejně komplikovalo i zpomalovalo. Výsledkem nicméně je hromada údajů, často zcela neznámých, spousta informací o projektech dávno zapadlých. A teď co s tím.

Leoš Bednář pohříchu není analytický typ, takže postupuje metodou podrobného svědomitého popisu, lhostejno, zda právního dokumentu nebo třeba nějakých zádrhelů u vybraných projektů, pokud mu to pramenná základna dovoluje. V těch případech, kdy se z takových popisů začne vynořovat nějaký příběh, téměř mi to přestává jako čtenáři vadit. Kde tomu tak ale není, pociťuji absenci analytického zacházení s tématem a jeho meandry jako zahozenou šanci. Řádný prostor pro hlubší ponor do tématu měly poskytnout případové

studie o československo-sovětském filmu *Puščík jede do Prahy* a československo-britském filmu *Třicet jedna ve stínu*, ale ani tady se žádný analytický sestup do nitra tématu neděje.

Problematika koprodukcí se začíná mezi filmovými historiky stávat systematicky studovaným tématem, které otevírá několik možných badatelských zaměření. Velmi zjednodušeně řečeno se v prvním plánu nabízí zkoumat politickou dimenzi koprodukcí, hospodářskou, technologickou a organizační. Autor je sice nepomíjí, ale ani nerozebírá, pouze konstatuje. V hlubších vrstvách ale hrají závažnou roli také historické tradice vztahů s jednotlivými zeměmi ovlivňující přítomnost daleko více, než si uvědomujeme nebo jsme si ochotni přiznat.

Konstatuji tedy závěrem, že diplomová práce Leoše Bednáře je nejen „úvodem do právní úpravy“ koprodukcí, ale i úvodní faktografickou mapou tohoto tematického terénu, která se bude autorovým následovníkům moc hezky hodit, třebaže jim návod, jak k tématu koprodukcí metodologicky přistoupit, neposkytne. Požadavky kladené na diplomovou práci ovšem autor rozhodně naplnil a jako školitel mu navrhuji hodnocení *velmi dobře*.

V Praze 7. září 2012

doc. PhDr. Ivan Klimeš